

ION PACHIA TATOMIRESCU ☯
ULTIMELE POEME HADRONICE

Cosmografii

Coperta: Dacian Bradua, Liviu Curtuzan.

Descierea CIP a Bibliotecii Naționale
PACHIA TATOMIRESCU, ION
Ultimele poeme hadronice / Ion Pachia
Tatomirescu. – Timișoara, Aethicus, 2002 –
64 p.; 21 cm. – (Cosmografii)
ISBN 973-85261-1-6
821.135. 1–1.

Ion Pachie Tatomiurescu

ION PACHIA
TATOMIURESCU

ULTIMELE
POEME
HADRONICE

EDITURA AETHICUS
TIMIȘOARA
2002

Ultimele poeme hadronice

Salm prim

Cerul
ca arcerul...

Ion Pachie Tatomiurescu

MEDITAȚIE CU NUFERI...

Câți nuferi din stelărie
au fotonii-n pălărie...!

Câți nuferi – frâu la pârâu –
au luminile în brâu...!

Câți nuferi ning pe pământ,
câți nuferi ard în Cuvânt...!

Spre-a nunti-n oglinzi de cânt,
dat-au vâmi la ploi și vânt...!

Ultimele poeme hadronice

Salm secund

Ghizii
toarnă-acizii...

Ion Pachie Tatomiurescu

CÂNTECE DE MĂR ÎN PUDRA FIINȚEI

5 octombrie 1988 – 9 iunie 2001

Ultimele poeme hadronice

Salm terț

Leii
pupă mieii...

Ion Pachie Tatomiurescu

CUM V-AȘ ÎNZORIA, CELESTE SFERE...

Cum v-aș înzoria, celeste sfere,
peste nămeții timpului...! Doar sunteți
mere
ce-ați prins mireasma de și-n rai se
cere...!

V-aș logodi-n octombrie cu zborul
fotonilor din soarele de miere,
dar cine-mi lămurește mie dorul
acelor flăcări de parfum din sfere...?!

Cum să nuntesc eu soarele cu norul,
cum să încerc a prinde meteorul
și-a-i îmbumbi-ntr-un mărgărint iar
firea,
zborul...?!

Ultimele poeme hadronice

DISTIHURI DE OCTOMBRIE

Arcușul vârstei bate spre-nserate —
și moartea asta nu se dă în rate...

Genunea-naintează-n pași de pluș,
sub norul sângelui meu face duș...

Vulpimea ceții-mi cade-n dimineți, sub
ochi,
dar nu mă vindecă de-al clipelor
deochi...

Ce-i pasă beznei, că-n imperiul ființei,
eu bat argintul de lumină-al științei,

că-n zariștea aceasta, a cernelii,
se-ntunecă toți dinozaurii-ndoielii...?!

Ion Pachia Tatomirescu

ȘARPELE TOARCE...

Bradul doarme pe mal,
proptit într-o umbră de val;
râul nu doarme vreo clipă –
că-n râu, timp se-nfiripă...

Murgul paște-n izlaz
razele-iarbă-ale stelei de gaz;
steaua nu paște-o secundă –
că are grijă de-amurg și de undă...

Șarpele toarce-o spirală...
Omul-triunghi, prin frunză morală,
se-nvârte – spânel* – și-i roată ce
speră
s-ajungă sferă, încântec de sferă...

*spânel (în graiul oltean) = titirez.

INFORMATERIA S-ABURCĂ...

Bogată vară-n dimineți de gând:
ideile sunt diamante-n trup de rând,
informateria s-aburcă aiurând...

Bogată vară-n sinea de încânt:
înrăzărite-s luncile-n amiezi de-
așezământ,
grânarele sunt gata toate în cuvânt;
gutuile cât sâni de zeițe sânt...

Aș locui cu tine într-o marcă,
dar dorurile-mi lăcrămează, parcă
și curcubeie-n cearcăne se-ncarcă,
până-n priveliștea cu fulgerul tăind o
arcă...

Părelnicia cată-n frunze-o cunoștință
și clorofila prinde iute știință;
la piramidă, în câmpie, curg
ventuzele cu sânge din amurg
și nu văd prin fotoni zburdând
vr-un murg...

Ion Pachie Tatomiurescu

Ideile sunt diamnante-n trup de rând,
informateria s-aburcă aiurând...

PUDRA FIINȚEI VĂLURIND AGREST...

Parfumul merelor domnești în coș se-
ncântă,
pe valea constelației de-arnici cu vatră
sfântă:
aurăriile-n miresme tot binecuvântă...!

Mai strigă-mă în steaua aburind un
plod,
mai urcă-mă-n caleștile cu merele-n
exod,
mai ninge-mă ca pe înrăzăritul rod...!

Ce văd aici e-un luminiș celest,
ori e gospodăria unei nopți, ce n-o
contest,
cu toată pudra ființei, vălurind
agrest...?!

Aș vrea să fiu blânda-lumină-n-doi,
pe măgura de mere de-aur să mă-
ndoi,
să nu mă plângă mărgăriții nici când
'oi
mânăstiri ciupercile prin calde ploi...!

Ion Pachie Tatomiurescu

ÎNCÂNTEC DE ROSTIT LA STINGERA FIRMAMENTULUI

Mură-stea, ori steauă-mură,
măr de mărgăriți de gură,
grai de rai –
aur ce-l ai,
la mireasa-logostea,
fă iubirea mea să stea –
că furtuna mișcă luna,
vâcolacii
bat aracii
și lujerii de lumină
plâng jertfiții din grădină –
aburi ființei de făină,
suflete, aripi de-albină...!

Măr în mărgăriți de gură,
grai de rai –
aur ce-l ai,
mură-stea, ori steauă-mură,
mai renaște-mă din zgură,
mai nuntește-mă celest –
să nu fiu ființei leșt...!

PE DEALUL SALMOȘULUI, ARICI...

Flăcări pe dealuri, flăcări sub maluri:
valuri-valuri, eternei nevăzutele voaluri
pe valuri...!

Coriambii păsării nemărginite pe rug
și coastele cu sângeriile mere în crug:
argint să grăiesc, aur să-ndrug...?!?

Măguri de mere, măguri de miere –
și viespile zboară-n urgie de fiere:
toate mă-ndeamnă de re-Înviere...

Armata cuvintelor – și viersuiesc
licurici

pe Dealul Salmoșului, arici...

Aș vrea să te strig,
aburind cereștii păianjeni de frig:
« – Vino,-mi, pe-al stelei prichici,
dintre furnici cu opinci de arnici,
înnoptate la mine, în barbă
verde, smălțuită, de iarbă...!»

Flăcări pe dealuri, flăcări sub maluri:

Ion Pachie Tatomiurescu

valuri-valuri, eternei nevăzutele voaluri
pe valuri...!

Ultimele poeme hadronice

VINDECAREA DE RAI...

Mă vindecă de răni împurpuratul măr,
într-o livadă de cuvinte coapte,
ce nu cunosc pe cerul gurii noapte,
care nu știi vocalele-n răspăr...

Adverbul, substantivul, pronomina
lină,
ori adjectiv și verb, articolul nuntirii
și numărul celest de ordine al firii
mă lecuiesc în margini de lumină...

Că marginile toate, pare-mi-se,
prind cumpăna de gând, în fluturare,
peste abisul ce, în murmur, are
comete bucălaie, fulguind remise,
la tălmăciri de răni, pe-mpurpurate-
abscise...!

Ion Pachia Tatomirescu

DESCÂNTEC LA 55 DE ANI
ÎMPOTRIVA MORȚII

Stebla mea de busuioc,
mi te-aruncă, Moarte,-n foc;
planta-mi din râpi, coadamă,
veșnic mă va întrema;
spicele-mi de brădățel
îmi dau forță de oțel...!

Moarte, Moarte, a ta coasă
mai zăngăne lângă casă –
joagărele ei de dinți
mi-au tăiat brazii-părinți,
mi-au tăiat surori și frați,
și toți cerbii îmbrădați,
de la Sora Soarelui,
de sub graiul Muntelui...!
Mi-ai lovit prietenii
chiar și-n umbra cetinii,
mi-ai tăiat codrii de tei,
mi-ai zdrobit păduri de lei...

Mână-ți, Moarte, pacostea,
nu mai pândi a mea stea...!

Ultimele poeme hadronice

Du-te, Moarte, de la Iași,
că pe-aici n-ai să te-ngrași,
mai mănâncă pe cei Iași...!
Pleacă de la Dorohoi,
du-te, Moarte, la război,
caută-ți albul zăvoi...!
Pleacă de la Severin,
pe al Dunării verin...!
Du-te de la Satu-Mare
și oprește-te-n sahare:
pune peste ele mare...!
Pleacă, Moarte, din Constanța,
că ți se-neacă balanța...!
Du-te de la București,
în pustiile cerești...!
Pleacă, Moarte, din Brașov,
mută-ți telescopul mov...!
Du-te de la Timișoara,
să-nflorească tămâioara,
să se-nviioreze Țara –
c-așa este primăvara...!
Pleacă și din Chișinău
c-are neam de-al meu, nu rău...!
Pleacă, Moarte, din Parâng:
că-n creier de munte stâng,
n-ai moșie și nici crâng –
vezi, luceferii se strâng:

Ion Pachia Tatomirescu

prind în horă soarele,
toate tămâioarele...!

Pe aici, prin Cogaion,
Moarte, nu-l pândi pe Ion –
și nici frunză, și nici viță,
și nici dalbă porumbiță...!
Chiar la noi, în sfinți-Bucegi,
șade Sfinxu-n ploi de legi,
ori sub timpuri de zăpadă,
cu privirea-n cer-cascadă,
ca lumina-n rai să cadă,
să nu mai fie nomadă...!
Moarte, fugi, dintre Valahi,
te-așteaptă îngerii-felahi,
să cosești ogoarele
când răsare soarele...!
Mai amână-i pe Români,
suflete de fierbinți pâini:
pentru tine nu sunt buni,
c-au nemuritori străbuni...!
Du-te, Moarte,-n poarta gri,
că pe-aicea vei muri:
noi suntem nemuritori,
și-ți dăm să mănânci doar ciori...!
Du-te, Moarte,-n gria poartă,
noi avem o altă soartă...!

Ultimele poeme hadronice

De izbești Coloana-mi casă,
vei rămâne știrbă-n coasă...!
Moarte, n-am nici pașaport,
nici insulă în vr-un port,
nici mijloace de transport...!
Mă mai vrea câte-o naiadă
ce mă știe din baladă:
mă încântă, nu descântă,
de-argint-viu mă ia la trântă
și mă-mbie-n cucuruz,
la vreo vulpe în auz...
Și îmi vine, Moarte,-mi vine,
să bag ozeneu-n tine,
să ies dintr-al tău garaj,
Făt-Frumos din Moyen-Âge...!

Ion Pachie Tatomiurescu

MEDITAȚIA-FULGER
DIN PRIVELIȘTEA FIINȚEI

La priveliștea de-aramă,
simt că ființa-mi se destramă...
Și văd cete de fotoni,
din livezi de neuroni,
pe furiș, prin oranj hol –
jertfă Doamnei de Black Hole...

De-acum nu mai port vreo vină,
noaptea-mi lacrimă lumină
la alt univers-grădină –
plâng bucuroșii hadroni
în cvadrigă, la leptoni...

COLINDA CERBULUI ÎMBRĂDAT

Lerui-Ler, în Cogaion,
cerbul poartă nou eon...!
    lese-n runc,
    iarbă cu prunc –
paște iarba, pruncu-i crește,
    la copită s-aurește...
    Cerbul are
    cornul mare –
    un brad alb,
    în vârful codalb;
vârful-i luminat de stea –
    norocul-n Țară să stea...
Și cu cât se-avântă-n munte,
    tot mai dens,
    pentru fiecare ens,
steaua-i rază pe frunte...
    Bradul coarnelor, fălos,
    are umbra-n plaiuri, jos...
    În brad, se adună
    ciocârlia din lună;
    în brad, ciripesc,
    de chip îngeresc,
    sfinte păsărele –

Ion Pachia Tatomirescu

licurici de stele...
Cerbu,-n Țara-Casă,
cerb din Cogaion,
cerb de nou eon,
când noaptea se lasă,
coarnele-i de brad
(ce veșnic nu cad)
frumos luminează
cu fân dintr-o rază,
din Carpați la mare,
pentru bunăstare;
din Carpați în cer,
prin vulturi de fier...!

A cerului barcă
de raze se-ncarcă
din cerbu-mbrădat,
în herb nouă dat;
măzărați fotoni,
fulgi de neuroni
cosmic ning
și beznele-nving;
în stelar avânt,
dau sferelor cânt...

Soarele și luna
iar ne țin cununa
de-o cosmică nuntă,

Ultimele poeme hadronice

cât cerbul se-avântă,
cât genuni înfruntă,
cât binecuvântă...!

Lerui-Ler, în Cogaion,
cerbul poartă nou eon...!

Ion Pachia Tatomirescu

NOUĂ SONETE
DIN
«CARTEA DE AUR»
A LUI FĂT-FRUMOS

«Sunt Fiul Pământului și al Cerului Înstelat,
dar sunt de seminție cerească, s-o știți și voi...!»

Y *KKKKK T

«Eu vin să-ți cer mâna ca unul pur dintre cei
puri, o, Crăiasă-a-Lumii...! Căci și eu mă mândresc
cu apartenența la prea-fericita voastră seminție...»
*(Inscripții zalmoxiano-pythagoreice
de pe lamèle de aur de la Petelia-Thurium)*

25 mai 1972 – 22 decembrie 1995

Ultimele poeme hadronice

Salm quart

Cerbul
toacă herbul...

Ion Pachie Tatomiurescu

CU ARC DE SOL-CERESC ÎN SUBȚIOARĂ

Gurii-de-Rai, dorul se lasă-n ore
și-n arcul câmpului lichid, ce este
rotit către amiază de celeste
în rochii lungi, brumate și sonore;

în frunte-i orologiul – și-i chiar peste
balaur alb din cosmicele hore –
și-n clopote, pe somn, mirate nore
văd casa-n grâu – și nu dau încă
veste:

că s-a-ncrețit genunea-ntâia oară,
că-n ușa nopții mărul ne 'lumină
de-nzorieri, cu ierburi și cu vină

purtată de sămânță în vioară,
când jos e graiul iar presus lumină
cu arc de Sol-Ceresc în subțioară...

CU EA,-N INEL, DESĂVÂRȘIND EXODUL

Salumoș, crinul mi-este pur adaos
cât aburește dava-n vremuri, burgul,
spre-a mărunți genunea, prund la
haos...!

Nunta-mi dintâi în ceruri, ochi-
amurgul,
sobor de zbor, trei sulite-am drept
naos –
și zece raze de-andezit, și murgul...

Când Yangul-soare-ademenește
Yinul,
pecetluind întregii Ființe modul,
e-o infinit de-adâncă apă-n plodul
blând, gordian, secundeii nopți –
pelinul...

Nou Făt-Frumos, aprind în beznă
crinul
și-ntre oglinzi l-ascund spre-a trece
rodul
la casa-mărului, unde închinu-l
cu Ea,-n inel, desăvârșind exodul...!

Ion Pachie Tatomiurescu

SUFLETUL DE CRIN
ÎNTR-UN TRUP DE STEA

Sufletu-mi de crin arde-n trup de mai

—

vine, Samoș, vine, doar la Tine vine
fulgerul din mine, orgă cu albine,
din picior de plai, prin gură de rai...!

Primește-mă, Samoș, sfânt mi-e zboru-
n Tine:

genunea să-nvingi, războinic mă ai
prin Gură de Rai, din picior de grai,
orgă cu albine: fulgeră-n destine...!

Ordinea cea grea și-n armura-mi stea:
eu sunt ochiul vrerii, eu sunt umbra
mierii,
hrană pentru-azurul cert al Învierii...!

Ordinea-Ți celestă arde-armura serii –
nuntă-n chip de nea, Yinul-vioreta,
sufletu-mi de crin într-un trup de
stea...!

LA RANĂ OARBĂ CU DESTINE-N CHINGĂ

La tâmples,-și urcă-n zori cetatea jderii
și piatra înflorește vârstei pragul
cu viorele-aprinse lângă steagul
de la fântâna-nrăzărind puzderii...

De-acum, se pârguiește-n sâni și
fragul
iar florile chemării urcă-n merii
dinspre lumina ninsă-n casa mierii,
dinspre cuvânt ce-mpădurește
magul...

Oglinda intră-n oblicele puste,
pe limbi de rug – omăt să nu le stingă,
că-s cerbii în vlășii, flăcări auguste...

Spre rădăcini, fotonii iar să ningă
ziduri de lănci, la templul cu lăcuste,
la rană oarbă cu destine-n chingă...!

Ion Pachia Tatomirescu

CÂT FIREA MI-E URZITĂ-N FOC DE-ALB
BINE

Eu, Făt-Frumos, răsar dintre inele
de matcă grea, roind în grai Alb
Munte,
dar căile,-ntre maci, să mă înfrunte,
ard nori de gând, torc lebedele-n lèle,

ori pun zeiței far la punte
și ciocârlii-noian – vertebre-stele...!
Zidul-grai, roib val de mai, agrest èl e
de seacă graalul meu de-adânc de
frunte

și-acel cuvânt ce-n guri de rai s-arată
ca mărgărintul, spre-a nunti albine,
la curcubeu, din marea cea sărată...!

La numărul de aur torn rubine...
Ființa crește-n grai înrourată
cât firea mi-e urzită-n foc de-alb
bine...!

CHIAR PE SPINARE,-N COAMĂ DE
BALAUR

Sunt rupt din soare, sevele din humă
se-nvârtelesc în trupu-mi, *soma-sema*,
Pământul-Mumă, Tatăl-Cer – port
stema,
dar haina albă mi-e: la Samoș, du-
mă...!

Avem de stea miros pe cât suntem a
vremelnici nou chip de lapte-n spumă:
și-asmute-asupră-ne, cu drept de
mumă,
Baba-cu-Brâu-de-Lână, anatema...!

Cunoaștere-absolută,-ntâia nuntă,
la Sora-Soarelui, exodul de-aur,
a făuri-s chemat, lume mărunță...!

Eu – ca Salumoș – îți aduc sfânt laur
sădit în rana țăpilor – cea cruntă –
chiar pe spinare,-n coamă de balaur...!

Ion Pachie Tatomiurescu

CE, LA FÂNTÂNA LUI SALUMOȘ, JURĂ...

Se neftinește verbul în fotonii
din armonia sferelor, ochi-mură,
când nestematele,-n celesta gură,

iar se rostesc pentru semănătură
la îmbrădații cerbi, ori în peonii
papirusului beznei...! Ning eonii

la Fântânéle,-n cub, nunta-mi-pictură
a solului care-și aprinse ghionii
din Cogaion în Delos, ori Crotonii,
în peșteră – virgină picătură;

și, pe Lacteea Cale de velură,
în trei pătrate, roș-albind muflonii,
sublim vorbim în aur neuronii
ce, la fântâna lui Salumoș, jură...!

IUBIREA-MI DE LUMINĂ MI-ESTE TOTUL

Mișcarea curmă moartea sub arcadă

—

și-armatele de zmei cu scuturi urlă
spre Soare-Moș – sublima-ne
monadă;

raze-săgeți mi-adună zmeii-n spadă
și, despicându-i, fac genunii turlă –
trei ani rămân sub scut, sub steag și
surlă.

De-alți zei – să mă păzească – n-am
nevoie,
iubirea-mi de lumină mi-este totul:
sublimul generez – și-acesta-n voi e –
și, din sublim, genunea trec de-a-
notul.

Doar Samoș mi-a deschis cereasca
voie –
și rănilor de Timp le sting complotul
în curcubeul urnei – pur altoi e...
Iubirea-mi de lumină mi-este totul...

Ion Pachie Tatomiurescu

NUFĂRUL LUMINII FIINȚA-MI ÎMPARTE

Nunta-mi este pură, steaua-
nrăzărește,
munți-preoți îmbracă hlamida cerește,
So-Ares și Utu mie-mi țin cunună;
doar Mireasa-Lumii genune-aurește,
brazii cu albi vulturi în priveliști sună,
jurători-luceferi hoiesc lunca brună;
jumătăți își leagă-n aur jumătăți,
partea vrea întregul, întregul e-n parte
—
moartea-i este viața, viața-i este
moarte,
balaur alb-roșu e-n egalități;
curcubeie-toarte, bolta vrea să poarte,
Car-Mare de gânduri, torc imensități,
Car-Mic-de-albăstrele, tu, ochiule, dă-
ți —
nufărul luminii ființa-mi împarte...!

Ultimele poeme hadronice

Salm quint

Teiul
freacă steiul...

Ion Pachia Tatomirescu

SONETELE ÎMPĂRAȚILOR

Există o interesantă corespondență între împărații cro-matici din basmele pelasgo-daco-thracice / valahice (dacoromâne) și cele *cinci elemente / acțiuni* ale universului arhaic – o cogaionică Weltanschauung (*Aer / Îlb-Îm-părat, Apă / Verde-Împărat, Foc / Roș-Împărat, Lemnul / Galben-Împărat*) și *Pământ / Negru-Împărat*), asupra căreia a atras atenția mai întâi filosoful Anton Dumitriu: «Nu putem să nu facem aici o apropiere între „împă-rații“ determinați prin culori specifice și împărații care apar în basmele românilor: *Verde-împărat, Alb-împărat* etc. (...) Poate că trimiterea eroului, de exemplu, la Roș-împărat însemna de fapt trimiterea lui spre *sud*, unde să facă experiența elementului corespunzător...» (Anton Dumitriu, «Culturi eleate și culturi heracleitice»).

6 gustar 1996 – 27 decembrie 2001

Ultimele poeme hadronice

A/ șaselea salm

*Nunul
dă cu pumnul...*

Ion Pachia Tatomirescu

SONETUL ALBULUI ÎMPĂRAT
(SAU PSALMUL ELEMENTULUI AER)

Aer, argint, îți dă Alb-Împăratul
în cupele de crin, în mărgărinții,
dintr-un surâs, iluminând părinții,
gura de rai, de Cogaion, Carpatul...

Chiar de la-ntâiul strigăt al putinții
îți pune rostu-n bronhiole, statul,
ninsoarea de polen, la treieratul
oceanului cu grâul elocinții...

Doamne-din-Cogaion, Tu, Samoș,
Tată,
păstrează-ne-Albul Împărat, în lână
de raze, de la soața-i nestemată... !

Gutui înmiresmează-n sâni de zână,
să ne-ardă cu pecetea-le-nnoptată,
cât sora soarelui le e stăpână...!

Ultimele poeme hadronice

SONETUL ROȘULUI ÎMPĂRAT
(ORI PSALMUL ELEMENTULUI FOC)

Crinii de foc îmi răsădî-n artere,
îmi puse în obraji chiar mărul roșu,
de-admis războinic-sfânt la Soare-
Moșu,
s-aprind și muzica-n celeste sfere...

Prea mă răsfață Împăratul Roșu:
mi-nhamă la calești coleoptere –
ce zboară-n ceruri, peste multe ere,
mire de-oi fi fecioarei lui, cocoșul...

Foc de-o nestăvilită-mpreunare
îmi dăruî spre Zoria cea pură,
să-l stâmpăr doar cu apa dintr-o
mare...

Văpaia soarelui fără măsură,
mă-ncearcă dintr-o zare,-n altă zare,
până-nroșește fructul în răsură...!

Ion Pachia Tatomirescu

SONETUL GALBENULUI ÎMPĂRAT
(SAU PSALMUL EMELENTULUI *LEMM*)

Chiar lemn de soc, fluier de os, calină
orga pădurii-ntre viori de brazi –
nufăr eu sunt, ea nufăr – vămi lui azi,
din mîlul gras ombilicînd lumină...

Nu ne ferim de gureșii nomazi:
din Altamira, pînă-n zid de Chină,
de stele, Galbenul Cezar i-anină –
în cosmica balanță iute cazii...

Cei dăruți cu lemnul de la vie
se-nghesuie pe cai, croindu-și oră
și-asediind cetatea-mi-Poezie

cu lighioanele de la Pandòră –
de zece mii de ani s-a vrut să fie
poet sortit Golgotei, lemn de proră...

Ultimele poeme hadronice

SONETUL VERDELUI ÎMPĂRAT
(ORI PSALMUL ELEMENTULUI APĂ)

Doar apă-mpărătească-mi urcă-n
vine –
ea speră chiar și-n clipa de cenușă
să mai deschidă vieții înc-o ușă,
ori să-mblânzească durele destine...

La toate-i clorofila jucăușă
ca sângele fierbinte din feline,
însă cu meandre pure, opaline,
într-o domesticie ce-năbușă

betoanele armate și asfaltul,
abisul mucezit, ori creasta cruntă,
deșertu-ngenunărilor, înaltul...

Da,-n lumea noastră infinit-măruntă,
doar împăratul verde – și nu altul –
ne-nrăzărește-n cosmica lui nuntă...

Ion Pachia Tatomirescu

SONETUL NEGRULUI ÎMPĂRAT
(SAU PSALMUL ELEMENTULUI PĂMÂNT)

Pământul suie-n temple,-n piramidă,
    în galaxii de ancore cu lună,
c-o lume înroindu-se nebună,-n
    buimacă-naintare deomidă...

Celesta mare roșie-și adună
un gordian de specii pentru cridă,
un gordian și pentru zona-i vidă –
spațiu și timp născându-se-mpreună...

Oricât s-arată de integru cerul
și-oricât ar face lumea noastră unde,
pământul ne înalță, ori ne-ascunde...

El ni-e stăpân oriîncotro și-oriunde –
pământul, împăratul negru, lerul
topindu-și, nunții cosmice, tot fierul...

Ultimele poeme hadronice

Al șaptelea salm

Crinul
bea destinul...

Ion Pachie Tatomiurescu

DECASONETUL
ÎMPĂRATULUI
ULTRAMARIN

22 iulie 1998 – 24 ianuarie 2002

Eu sunt responsabilă
«parte» din «sacrul întreg
cosmic», numit de strămoșii mei
cu **știinpa de a se face
nemuritori** și Sa-moș (Soarele-
Moș), adică Dumnezeuul Co-
gaionului.

I

Ne-a dat cea mai adâncă-nvățătură:

«Da, *sfera-ntreagă-i* Samoș,
Dumnezeul,
și înțelept sunt eu, tare ca leul,
cât în *întreg* mă aflu *parte pură...!*»

Deși fu pusă-n liră de Orfeul
Sfințitei Dunări, spre semănătură,
și-n Guri de Rai, prin sòlii de velură:
sublimei, îi curmară defileul

frunțașii farisei cu ochi de Stokli –
rasă de porci străvechi din Europa,
strigând în plai: „*e popa, nu e popa...!*“

Urcară-n Cogaion – și vorba-n cioc li
se dovedește azi drept gând de ciocli;
străini de neam vă fură: vezi
metopa...!

II

La starea de hadron de-ajung, mi-e
vie
mintea din Cogaion, cea revelată
Întâiului Salumoș, frunte lată,
sfânt domn valah damnat la colivie...

Blamarea înțelepților e-o pată
ce fariseii v-o-ntețesc din vie,
sperând ca Marele Popor să fie
tot mai supus, în țarcul cu ghimpată...

Căci fără dascăli, blânda Valahime,
ori fără *Biblie Pelasgo-Dacă*,
devine, sigur, zdreanță de prostime...

Ca-n vârful de Cogaion ei loc să-și facă,
eroii nației vi-i pun sub crime,
istorii false vă nutresc la clacă...

III

Voi, prin istorii, dezbinați de nume,
de lipsa conștiinței și a științei,
de toleranță – prag al umilinței –,
tot fost-ați...! Vitregitu-v-ați și-n
mume...!

Pelasgi e primul vostru sfânt renume
de mare neam pe continentul ființei,
întâi-scindat prin legile credinței
în *Dax* și *Thrax* – în *Daci* și-n *Thraci*
anume...

Pelasgi, *Belagi*, ori *Blachi*, apoi vă
spune
mulțimea de popoare prin imperii;
Valahi, *Olahi* – vi-s alte nume bune...

Pe regi de frică se zbârliră perii
când re-Unirea-vă-ncepu să sune,
cu „mica“ Românie, de îi sperii...

IV

V
Valahia cea Mare, Asănească,
de la Egee la Pripet – mergi anul,
de care frică-avù și Genghis-hanul,
v-o ține-ascunsă șleahta mârânească

de pseudo-istorici iubind banul,
ca adevăru-n veci să nu grăiască
dinspre celesta fire românească,
la patrioți tăindu-le elanul...

Vă-ntunecară rădăcina dacă,
și Sarmizegetusa – ochiul lumii,
cetate-a Logosului și prisacă

lui Dumnezeu de dinaintea spumii...
Și Roma fu pelasgică, dar thracă,
din Cogaion trăgându-și harta humii...

V

Pe Burebista-l omorâți – că vinul
nu vă mai curge-n barbă cu pelinul,
pe-arginți vă dați toți brazii din
pădure...

Cât inimile davei n-or să-ndure
că în rărunchi v-ajunge iar secure,
dorul de-ozon al nației alinu-l...

Cu-armata puilor vicleni, din Roma,
lupoaica vitregitelor destine
la lupul Sarmizegetusei vine,
din poarta mitului rozând protoma...

De-o nouă nuntă pentru vremi senine
le-mpodobește Decebalul doma,
Traian le-aduce-aroma, apoi voma,
duhnind sangvin și-n plaiurile-alpine...

VI

Popor Valah, n-am vorbele deșarte,
cu Verb de jar eu te binecuvânt,
că-mi ești și cel mai vechi cuvânt-
pământ,
ivind în Cogaion celesta carte...

Înnobilează-ți fiii-n științe,-n arte,
apără-ți valorile – tezaur sfânt,
dă arhitecturii sângele-cuvânt:
progresul doar astfel gata de start e...!

În Creștinismul Cosmic pune-ți masa,
refă-ți marea, sublima unitate,
și n-ai nevoie de străinătate !

Cu sacrul brad împodobește-ți casa:
doar din genuni eliberezi mireasa
nunții eterne din seninătate ...!

VII

De două mii de ani moartea vă paște

—

că dezbinare-aveți între hotare,
că neglijați a fi dreți, raze-n soare,
sfidând misteru-n sfântul ou de Paște;

că dați în cap la semen, cât mai tare,
doar pentru că-nțelege-a se cunoaște,
doar pentru că-i viteaz de sfinte
moaște:

la impostori, astfel, croiți cărare...!

Conducători străini duc neamu-n
moarte

de nu treziți nemuritorii-n plaiuri
și spirit dacic în Valahi, în graiuri...

Viesparele-arcuite se vor toarte
la graal pelasg merit etern să poarte
întregu-mi pur, de foc, renăscând
raiuri...!

VIII

Doar legea firii îmbumbind fotonii
o știți – că ați aflat-o-ntotdeauna;
soare și lună vă mai țin cununa,
gura-de-rai v-aprinde electronii...

Fosfor aveți cum e nisipu-n duna
de lângă piramidă,-nsă vulponii
din neam v-aduc în casă toți spionii
și munca vi-i zadarnică, preabuna...!

V-alungă și eroii din grânare,
s-aprindă sorii-n țara care n-are
hambar de diamante... Mai rețineți:

lumina e-n tăria din amnare;
cât trădători de neam în țepi vi-i
puneți,
nicicând, voi, prin istorii, n-o s-
apuneți...!

IX

Da,-n Zalmoxianism, voi credeți încă
—
e Creștinismul vostru Cosmic, purul;
celestului azur i-ați dat conturul
de șapte mii de ani – vreme adâncă...!

Totuși, priviți-vă-adevăru, durul:
toți dracii dezbinării-n voi mănâncă,
rod inimile slabe de la stâncă,
vă dau la hoți și aur, și azurul...!

Din geometria muncii, doar albina
sub jurământ zalmoxian se vede:
de-aici, re-nvățați ce-i disciplina;
nu fiți ca droaia junglei de bipede,
gândiți-vă prezentul, luați-i splina
ce-n viitor, cu steagul, se repede...!

X

Doar limba vă e raiu-nvățăturii...
E cea mai veche... Pare să rămână...
Pelasgă, sau valahă, sau română,
cum ați numit-o-n creierul naturii...

Pelasgo-daca sfântă vi-i stăpână,
ea vi-i liantul sacru-al bătăturii,
de știți s-o cultivați, opusă urii,
fluviu ivind-o lumii, și nu frână...

La trădători, la hoți, s-aprinde tusa,
când urcă în amvon, stârnindu-și
vântul:

«Zdrobiți-i ca pe șerpi !» – cum Salmoș
spus-a...

Spre-a-mpărăți iar Daciei pământul,
din Cogaion, din Sarmizegetusa,
voi, soarelui valahic, dați cuvântul...!

CUPRINS

Ion Pachia Tatomirescu

Salm prim

..... / 4
MEDITAȚIE CU NUFERI...
..... / 5

Salm secund

..... / 6

ÎNCÂNTECE DE MĂR ÎN PUDRA FIINȚEI

Salm terț

..... / 8
CUM V-AȘ ÎNZORIA, CELESTE SFERE...

..... / 9
DISTIHURI DE OCTOMBRIE

..... / 10
ȘARPELE TOARCE...

..... /
11

INFORMATERIA S-ABURCĂ...
..... / 12

PUDRA FIINȚEI VĂLURIND AGREST...
..... / 14

ÎNCÂNTEC DE ROSTIT LA STINGERA
FIRMAMENTULUI ..... / 15

PE DEALUL SALMOȘULUI, ARICI...
..... / 17

VINDECAREA DE RAI...
..... / 19

DESCÂNTEC LA 55 DE ANI ÎMPOTRIVA MORȚII
..... / 20

MEDITAȚIA-FULGER DIN PRIVELIȘTEA FIINȚEI
..... / 25

COLINDA CERBULUI ÎMBRĂDAT
..... / 26

Ultimele poeme hadronice

NOUĂ SONETE DIN «CARTEA DE AUR» A
LUI FĂT-FRUMOS

Salmul quart

.....
.... / 30

CU ARC DE SOL-CERESC ÎN SUBȚIOARĂ

..... / 31

CU EA,-N INEL, DESĂVÂRȘIND EXODUL

..... / 32

SUFLETUL DE CRIN ÎNTR-UN TRUP DE STEA

..... / 33

LA RANĂ OARBĂ CU DESTINE-N CHINGĂ

..... / 34

CÂT FIREA MI-E URZITĂ-N FOC DE-ALB BINE

..... / 35

CHIAR PE SPINARE,-N COAMĂ DE BALAUR

..... / 36

CE, LA FÂNTÂNA LUI SALUMOȘ, JURĂ...

..... / 37

IUBIREA-MI DE LUMINĂ MI-ESTE TOTUL

..... / 38

NUFĂRUL LUMINII FIINȚA-MI ÎMPARTE

..... / 39

Salmul quint

.....
..... / 40

SONETELE ÎMPĂRAȚILOR

Al șaselea salm

.....
./ 42

SONETUL ALBULUI ÎMPĂRAT (SAU PSALMUL

ELEMENTULUI *AER*) ... / 43

SONETUL ROȘULUI ÎMPĂRAT (ORI PSALMUL

ELEMENTULUI *FOC*) ..... / 44

SONETUL GALBENULUI ÎMPĂRAT (SAU PSALMUL

EMELENTULUI *LEMN*) ..... / 45

Ion Pachia Tatomirescu

SONETUL VERDELUI ÎMPĂRAT (ORI PSALMUL
ELEMENTULUI APĂ) ..... / 46
SONETUL NEGRULUI ÎMPĂRAT (SAU PSALMUL
ELEMENTULUI PĂMÂNT) ..... / 47
Al șaptelea salm

.....
/ 48

DECASONETUL ÎMPĂRATULUI ULTRAMARIN

- I. Ne-a dat cea mai adâncă-nvățătură...
..... / 51
- II. La starea de hadron de-ajung, mi-e vie...
..... / 52
- III. Voi, prin istorii, dezbinați de nume...
..... / 53
- IV. Valahia cea Mare, Asănească...
..... / 54
- V. Pe Burebista-l omorâți – că vinul...
..... / 55
- VI. Popor Valah, n-am vorbele deșarte...
..... / 56
- VII. De două mii de ani moartea vă paște...
..... / 57
- VIII. Doar legea firii îmbumbind fotonii...
..... / 58
- IX. Da, n Zalmoxianism, voi credeți încă...
..... / 59
- X. Doar limba vă e raiu-nvățăturii...
..... / 60

Ultimele poeme hadronice

Volume de versuri, de același autor:

- ▣ *Munte*, București, Editura *Eminescu*, 1972;
- ▣ *Crocodilul Albastru* (poezii pentru copii), București, Editura *Ion Creangă*, 1975;
- ▣ *Încântece*, București, Editura *Litera*, 1979;
- ▣ *Zoria*, București, Editura *Cartea Românească*, 1980;
- ▣ *Lilium breve*, București, Editura *Eminescu*, 1981;
- ▣ *Peregrinul în azur*, Craiova, Editura *Scrisul Românesc*, 1984;
- ▣ *Verbul de măgărint*, Timișoara, Editura *Facla*, 1988;
- ▣ *Dumnezeu între sălbatice roze* (trisalme și micropoeme-haiku), Timișoara, Editura *Hestia*, 1993;
- ▣ *Haiku* (în română, în franceză – versiunea autorului – și în neerlandeză – în traducerea poetului belgian, Florimond Van de Velde; “foto-sculpturi” de Monique Deryckere), Bruxelles / Porto, Editura Fundației *Fernando Pessoa*, 1994;
- ▣ *Împăratul din Munții de Azur / The Tale of the Emperor in the Azure Mountains* (plachetă pentru copii – versiunea în limba engleză: Gabriela Pachia), Timișoara, Editura *Aethicus*, 1996;
- ▣ *Bomba cu neuroni*, Timișoara, Editura *Aethicus*, 1997;
- ▣ *Stelele dalbe...dintr-o «Colindă la Timișoara în Decembrie Însângerat, la anul 1989»* (plachetă pentru copii), Timișoara, Editura *Aethicus*, 1998;
- ▣ *Aforismele apei / Aphorismes de l'Eau* (aforisme și poeme-aforism – versiunea în franceză aparține autorului), Timișoara, Editura *Aethicus*, 1999;
- ▣ *Fulgerul sferic / Éclair sphérique* (versiunea în limba franceză aparține autorului), Timișoara, Editura *Aethicus*, 1999;
- ▣ *Ultimele poeme hadronice*, Timișoara, Editura *Aethicus*, 2002. ▣

Ion Pachia Tatomirescu

ISBN 973-85261-1-6
EDITURA AETHICUS

Consilier editorial: I. D. Breianu.
Lector: Sarmis Pordu.
Culegere / paginare: S. C. SALMOS-TAT
S.R.L.
Bun de tipar: 24 ianuarie 2002.
Apărut: 2002.

Tiparul executat
la Tipografia WALDPRESS,
str. Suceava, nr. 13,
Timișoara – 1900, România.

